

— Съръ, — приближи Жофруа дьо Вилхардуенъ — нека да благодаримъ на Бога за щастливото Ви избавление. А сега чакаме вашитѣ заповѣди, за да знае войската какво да предприеме.

— Добре — отвърна императорътъ, като остави Морó на грижитѣ на нѣколко рицари йерусалимитяни и даде знакъ на Оливие да снесе окървавениятѣ му отъ битката дрехи — известете на херолдитѣ да протрѣбятъ, че ще оставимъ преследването на българитѣ къмъ северъ, а ще свърнемъ на югозападъ, къмъ Филипополъ. Тамъ се надѣвамъ, че ще можемъ да намѣримъ храна и спокойно мѣсто за почивка и въоръжение...

*

Тази вечеръ не бѣше приятно и лесно нѣщо да се заговори на българския царъ. Като свирепъ вълкъ се разхождаше Борилъ изъ шатрата си, махаше съ ржце, заканваше се нѣкому, бѣбрѣше ядовито думи, побледенъ отъ всѣкога, съ разсѣчено отъ брѣчки чело и помътнѣлъ взоръ.

— Не мога да имъ простя! Въ ржцетѣ имъ бѣше... Самъ, самичъкъ. Кога ще се случи пакъ второ подобно нѣщо? Такова щастие... И да имъ се изпълзне! Да го оставятъ да се върне!

Войводитѣ обикаляха изтрѣпнали край шатрата, готови всѣки мигъ да се притекатъ при най-малкия зовъ. Съ покорностъ и безропотностъ да успокоятъ бѣсния гнѣвъ на повелителя си.

Най-сетне, когато Борилъ се поукроти малко, тѣ влѣзоха за военния съветъ, за който ги бѣ свикалъ.

Между войводитѣ можеха да се видятъ повече смугли широкоплещести кумански лица отколкото образи на български войскари, които бѣха предпочели смъртта или изгнанието предъ позора да служатъ на единъ окървавенъ престолъ.

— Нека махнемъ съ ржка на това, което не може да се върне и да не тревожимъ съ безполезни съжаления духоветѣ си — каза царъ Борилъ — като посочи на войводитѣ да седнатъ въ кръгъ около него, връзъ дебалата